

RAZISKAVE

KATEDRA ZA ZMERNE GLOBINE

Matija Perne, Tinkara Kepic, Jakob Majdič, Samo Grgurevič

Uvod (Matija Perne)

Nekje na širokem razponu med špičaki in raziskovalci čurk najdemo Katedro za zmerne globine, ki je bila do zdaj dejavna v jesensko-zimski sezoni 2024/25. Doletela me je zabavna naloga, da jo predstavim, medtem ko posamezne aktivnosti opisujejo drugi člani.

Katedra je skrivnostna. Datuma njene ustanovitve ne vemo, soglasni nismo niti o tem, ali je sploh bila ustanovljena ali je nastala na kak drug, morda celo nadnaraven, način. Lahko da obstaja že od zmeraj, izpred velikega poka, le da pred tvorbo Higgsovega bozona ni imela posebne teže.

Da je naša predstojnica Tinkara, je eno redkih dejstev o katedri, ki niso sporna – celo Tinkara menda to priznava. Položaja si ni priborila, ampak ji je pripadel sam po sebi, ko smo spoznali njeno modrost. Njen blag in umirjen slog vodenja naravnost obožujem. Po navadi se dogovarjamo tako, da začne v tišini vsak pri sebi razmišljati, da se bomo morali o nečem odločiti. Prva se oglasi Tinkara in takoj predlaga salomonsko rešitev, ki je molče sprejeta. Kar predlaga kdo drug, je sprejeto na enak način, če le ni neumno. Edino, česar smo se kot skupina morali odvaditi, je molk in vztrajanje v trenutnem početju, kadar je očitno nujno nekaj ukreniti. Zdaj to že znamo in, na primer, potegnemo na plan zimsko opremo še preden drsimo po poledenlem pobočju proti dolini ter se lovimo za električne pastirje.

Seveda je tudi Tinkara skrivnostna. Kolikor vem, je bila nedolgo tega redna udeleženka špičaških odprav. Zanimivo bi bilo povedati, kako da se je spustila – se pravi, vzpela – na nivo dejavnosti katedre, vendar tega žal ne vem. Vprašal je nisem, saj to ni intervju in si je ne upam. Naslednji, mimo kogar ne moremo, sem jaz. Sem tisti stari redni profesor, ki gre vsem na živce, a ga ne pošljejo v zasluženi penzjon zaradi naziva. Nazivu se v našem primeru reče USJD, kar naj pojasnim za morebitne bralce iz drugih galaksij. Zakon o varstvu podzemnih jam trenutno določa, da jame lahko raziskuje le, kdor je usposobljen za samostojno jamarsko delovanje (USJD), kar se praviloma dokaže z izpitom. Izpit je

Ekipa katedre se je na kaninsko ekspedicijo odpravila z Lado letnik 1995. Foto: Tinkara Kepic

nekoristen, ker je prehud. Udeležujejo se ga izkušeni in izoblikovani jamarji, za katere je že prepozno, da bi spremenili odnos do varstva jam ali da bi se zaradi izpita naučili kaj, kar se v jamah dejansko rabi. Medtem večino škode jamam naredijo tisti, ki jim zaradi neizkušenosti do USJD manjkajo še svetlobna leta ali na izpit nikoli ne bodo šli.

Najbrž se sprašujete, dragi Nezemljan, kako lahko nekdo postane izkušen jamar preden opravi izpit, če je izpit pogoj za obisk vsake resne jame. Odgovor so luknje, tiste v zakonu¹. Vse luknje, ki jih poznamo, zahtevajo prisotnost vsaj enega USJD na odpravi, kar s pridom izkoriščam. Tudi če na terenu ni nič od mene, nalogo izpolnim že z golo fizično prisotnostjo, da sem le USJD – pri čemer jim ni mar in morda niti ne vedo, da si naziva sploh nisem prislužil z izpitom, ampak s starostjo in s prehodnimi določbami.

Udejstvovanje na katedri mi nadvse ustreza. Še vedno grem kdaj pa kdaj rad tudi globlje, toda kadar se pridružim špičakom, se neizogibno počutim kakor cokla. Zato si to privoščim le občasno, za posladek, da me vmes malo pozabijo.

Za obraten pristop, da bi v tisočmetrce hodil na 14 dni, nimam ne časa ne volje, niti nisem prepričan, da ne bi bil potem zgolj vsakokrat cokla. Globine naše katedre so mi zato pisane na kožo. To je dobrodošlo, ni pa ključno: s katedro z veseljem hodim na terene predvsem zaradi dobre družbe in ker se imamo na potepih lepo.

Katedra je odprta in z veseljem sprejema ter izkorišča tudi gostujoče profesorje. O njihovih dosežkih, ki smo si jih brezsravno prilastili, lahko berete v opisih akcij.

Ostali člani katedre, o katerih še nisem pisal, so mlada izkoriščana delovna sila, ki si z nami nabira "neprecenljive izkušnje" za v življenjepis. V mislih imam predvsem Ajdo Šino, Jakoba Fleša in Samota. Če sem koga zgrešil, od raztresenega starega profesorja to itak pričakujete, sicer pa je seznan članov katedre neznanstvo skrivnost in se ga ne da definirati brez uporabe mehkih množic. Omenjeni mladci so na različnih stopnjah jamarskega razvoja, od takega z nekaj leti kilometrine iz lažjih jam do te, ki še v jamarski šoli ni bila. Če se ne bi bil že izdal, bi se bilo zelo pripravno

¹ Zanimivo vprašanje za Katedro za filozofijo in etiko je, ali so te luknje dobre ali slabe. Domnevam, da bi brez lukenj imeli več svobode, saj bi se na zakon požvižgali. Ker je jamarstvo skupinska dejavnost, bi to lahko storili le ob občem soglasju, ki ga trenutno ni ravno zato, ker se nekako da živeti ob upoštevanju zakona po črki, če že ne po duhu.

Skupinska fotografija članov katedre za zmerne globine skupaj s špičaki in zunanjo ekipo. Foto: Uroš Kunaver

zlagati, da s svojim počtetjem predvsem delamo uslugo tem obetavnim kadrom, kar je skrajno daleč od resnice. Medtem ko je jamarska šola zgolj posredno namenjena nam ta starim, da bomo čez pet let imeli s kom hoditi po jamah, smo na katedri zraven zaradi neposrednega užitka, ki nam ga akcije nudijo. Včasih se razvije celo v užitek druge vrste, ko med povratkom v poznih nočnih urah zaradi raznih dejavnikov dosegamo spremenjena stanja zavesti, o čemer boste spet brali v opisih akcij, če niso pisci tega modro zamolčali.

Na ekskurzijah s katedro sem redno deležen luksuza, ki sem ga prej izkusil zelo redko ali nikoli. Naj pojasnim. Kakor veste, sta v količkaj resnem jamarstvu pomembni dobra fizična pripravljenost in spretnost pri gibanju po jami – toda to ni vse. Veliko časa in truda zahtevata tudi skrb zase in za opremo ob postankih, malicah, na bivakih in stanovih. Precej teh nalog prostovoljec opravi za vso ekipo. Navajen sem bil, da sem si v glavi ustvaril spisek takih zadolžitvev, mu sledil in delal kar sem mogel. No, na katedri ta pristop odpove. Čim se lotim ene naloge, za naslednjih sedem poskrbijo drugi, preden to opazim pa je v delu že pet novih ... Moj prispevek k

udobju skupine je manjši kot kadarkoli prej. Soudeleženci si priborijo nesorazmerno velik delež, med njimi tudi gostujoči profesorji, tako da gre najbrž za splošno kulturo društva, ne le katedre. Takega razvoja nisem pričakoval in me prijetno preseneča.

Skratka, na katedri se imam odlično, ostali člani najbrž tudi. Sicer nam ne gre dobro, a vendar precej bolje kakor bi človek pričakoval. Upam, da se bomo še velikokrat podali na zmerne globine.

V Brezno spečega dinozavra (Jakob Majdič)

Ena prvih akcij katedre za zmerne globine je potekala novembra 2024, ko smo se Tinkara, Matija, Samo in jaz odpravili na tridnevno odpravo v Brezno spečega dinozavra. O spanju in prebujenju Dinozavra sta Jure Bevc in Matic Di Batista napisala podrobno kroniko v GP-ju 2022 in tudi v splošnih medijih je bilo udarništvo špičakov, ki so v petih akcijah presegli globino 1000 metrov, dober opisano.

Naša ekipa ni imela ciljev v pretiranih globinah, za ekspedicijo smo izbrali bivak Jurski park, ki se nahaja na zmerni globini 300 metrov, saj je bila za naju s Samom to ena prvih resnejših jam in

prva večdnevna akcija.

Vzpon na Kanin je potekal brez večjih problemov, le z nekaj sočnimi kletvicami čez težo nahrbtnikov. Podi so bili razen manjših zaplat snega v nekaterih kontah popolnoma goli, zato smo se odpravili po letni poti in ob zgledni uri po svetlem prišli do vhodnega brezna.

Jama je lepo opremljena (razen določene štrika, kdor ve, ve), ožine pa široke, zato je bila pot do bivaka tudi z dvema transportkama dokaj kratka. Kljub temu je bilo potrebno prečkati nekaj mest z naloženimi kamni in smo se zato razdelili v dve skupini. Praktično brez hujših zapletov smo prišli do bivaka, kjer sva po večerji s Samom prvič preživela noč pod zemljo. Žal pa spanje ni dolgo trajalo, saj sem pozabil izklopiti budilko na telefonu in tako preprečil jutranje poležavanje, zato smo kmalu pričeli z raziskovanjem.

Prvi vprašaj na načrtu je bilo še nepregledano brezno, globoko okrog 60 metrov, v katerega je med opremljanjem padla ena izmed stopnih zank. K sreči smo imeli s seboj dovolj vrvi, zato smo se lahko spustili do dna in rešili izgubljeno opremo. Spust je potekal gladko, brez večjih presenečenj, na dnu pa nas je čakala manjša dvorana, ki se nadaljuje v

nekaj metrov ozkega rova, po katerem vzdolžno po prelomu teče potoček in se izgublja v vedno ožji razpoki. Nad njim smo opazili možno nadaljevanje, zato je Matija preplezal manjšo stopnjo, žal pa se je rov hitro zaprl.

Drugi vprašaj, ki se ga je lotila naša ekipa, se je nahajal na križišču pod bivakom. Začel se je s kratkim ozkim meandrom, ki se je odprl v večjo dvorano ovalne oblike, visoko okrog 20 metrov z dvema odprtima nadaljevanjema. Najprej smo se usmerili na jug, kjer je v tleh deset metrov globoko brezno, v katerega iz sten dvorane curlja voda. Matija se je kljub mokrim razmeram pogumno lotil opremljanja brezna, zato smo njemu v čast nove dele poimenovali Rov mokrega Matije. Žal je bil njegov trud zaman, saj je brezno na dnu zasuto, v stenah pa nismo opazili nobenih oken z možnimi nadaljevanji, zato smo ga razopremili in se obrnili proti severnemu delu dvorane. Tam je skalna polica, do katere je možno prosto splezati, žal pa je bilo z vrha vidno, da se zoži in poveže v že znane dele, zato smo izmerili dvorano in se odpravili nazaj proti bivaku. Zvečer smo preverili, če imamo ugasnjene vse budilke, in še drugič prenočili v jami.

Tretji dan smo se po obilnem zajtrku instant kosmičev odpravili nazaj na površje. Ponovno smo se razdelili v dve skupini in pričeli z žimarjenjem. Zaradi velike teže smo bili nekoliko počasni, po nekaj deset metrih pa se mi je v enem izmed pritrdišč strgala stopna zanka in del je padel v brezno. Spustil sem se, jo zavezal in nadaljeval z vzpenjanjem. Kljub zapletom je bila akcija uspešna in varno smo en za drugim stopili na površje.

Na površinskem bivaku sta nas pričakala Andrej in Uki, ki sta gor prinesla maso za palačinke – slava jima!

Na odpravi smo vse skupaj izmerili 150 novih metrov.

Saga Ledeni dol (Tinkara Kepić)

Pravijo, da je ena lepših plati našega ferajna dejstvo, da lahko izgineš za nedoločen čas in si ob povratku vedno dobrodošel, brez vprašanj. Prav to se je zgodilo tudi meni. V letih 2022/23 sem bila vpisana v prvi letnik magistrskega študija, ki je vključeval kar nekaj terenskega dela. Ker ima vsaka stvar svojo ceno in denar ne pade z neba, sem večino vikendov namenila študentskemu delu v lokalni, zaradi česar je zmanjkalo časa za jame. Ko so se po enem letu stvari umirile, sem se morala soočiti z dejstvom, da je moja jamska kondicija povsem pošla. S tem so odpadle tudi razne globinske akcije, ki sem jih bila vajena leto prej. Konec novembra 2024 sem na četrtkovem sestanku ob vprašanju »Ali bi kdo kam šel?« dvignila roko in dodala, da ne grem globlje kot 300 metrov. Kar hitro sem dobila ekipo: Matijo, ki sem ga do takrat poznala predvsem iz zgodb, in Ajdo, ki se je ferajnu pridružila pol leta prej. Odločili smo se, da bomo raziskovali odprto vodoravno nadaljevanje na globini 288 metrov v jami Ledeni dol. Šlo naj bi za ozek meander, ki sta ga predhodno odkrila Pero in Vid. Za začetek naj povem, da je bilo prav raziskovanje Ledenege dola oziroma že sam dostop do jame čas, ko so se začeli oblikovati zametki katedre za zmerne globine.

Na prvi akciji katedre je bila Planina Poljana zasnežena že od samega vznožja, s slabimi desetimi centimetri snega. Z avtom smo se uspeli pripeljati na manj kot uro hoda od poletnega izhodišča, zato dostop do jame ni bil preveč naporen in smo med potjo uspeli sproščeno klepetati. Če me spomin ne vara, je pogovor tekkel o različnih sekcijah, njihovih članih in razlogih za njihovo formiranje. Prvi dve kategoriji lahko v večini primerov dokaj jasno opredelimo, medtem

ko bodo razlogi za nastanek ferajnovih sekcij verjetno za vedno ostali znani le zraku v času druženja njihovih članov. Prav nič drugače ni bilo pri naši katedri, vsekakor pa začetni zametki njene nastanka segajo prav v zgodovinske dogodivščine članov našega društva. Da se oddaljimo od abstraktnih in neoprijemljivih razmišljanj, vam bom v nadaljevanju predstavila, kaj se je dejansko dogajalo na naših dogodivščinah.

1. akcija (23. 11. 2024)

Kot sem že omenila, smo prvi obisk jame izvedli v zasedbi Matije, Ajde in moje malenkosti. O dinamiki skupine lahko povem, da sem se pri lociranju poti do delovišča v celoti zanašala na Matijo in Ajdo, sama pa sem bila v tem pogledu dokaj neuporabna. Manjše težave smo imeli le v Akvafobiji, kjer smo se sprva spustili v brezno Prvi vprašaj, ki vodi proti samemu koncu jame. Moja pajdaša sta hitro ugotovila napako in nas preusmerila na pravo pot, in sicer v Stransko brezno. Med samim raziskovanjem meandra se je začela oblikovati tudi dinamika naše ekipe. Ob mojem zatikanju v meandru, ki je pripeljalo do poimenovanja Kastracija, pozabljenem kladivu, Matijevem spuščanju v brezno, opremljeno le z enim fiksom, ter točenju solz zaradi zmrznjenih prstov na nogah se je pokazalo, da ima katedra v prihodnje potencial, da izmeri kakšen meter jame. Na tej akciji izvedba tega sicer zelo pomembnega dela jamskega raziskovanja žal ni bila uspešna. Na stan na Poljani smo prispeli okoli tretje ure zjutraj in nevede začeli novo tradicijo: večerjo makaronov s pestom in sirom za žar. PS: Vsa izposojena kladiva so se vrnila v gospodarstvo.

2. akcija (12. 1. 2025)

Na drugi akciji v Ledeni dol se nam je

Skupinska fotografija na zadnji akciji sage Ledeni dol.

Matija med pripravo specialitete katedre. Foto: Tinkara Kepić

Na poti ven. Foto: Jakob Majdič

pridružil še moj krščenc Samo. Tokrat smo se uspeli z avtom pripeljati vse do poletnega izhodišča. Dostop do jame je potekal brez večjih zapletov, z izjemo enega zdrsa, ki se je pripetil zaradi dejstva, da zgolj misliti, da so dereze potrebne, ni isto kot si jih dejansko nadeti. Situacijo smo s pomočjo pastirja, štrika in cepina po dvajsetih minutah rešili, lekcija pa je bila naučena. Pred jamo je Ajda predstavila tudi nov rek katedre: »Ne gre nam tako slabo, kot bi si mislil, a še vedno ne dovolj dobro.« V jami smo nadaljevali tam, kjer smo nazadnje končali, le da sem se tokrat v prvo brezno spustila jaz in ga poskušala opremiti okoli slapu. Medtem je preostanek ekipe ugotovil, da smo pozabili Disto. Brezno je bilo globoko približno dvajset metrov, ko so se po njem spustili še ostali člani

ekipe, smo ugotovili, da smo (z izjemo Matije) premočeni do kosti. Matija je bil namreč edini oblečen v nepremočljiv kombinezon. Brezno se je nadaljevalo z ozkim meandrom, ta pa s šahtom. Brezno sem opremila z osmico z dvojno zanoko. Poskusila sem se tudi spustiti naprej, vendar je bil prehod močno preozek. Ker je bila ura že pozna, smo se odločili za izstop. Delovišče je zadnji zapustil Matija, ki je zagotovil, da je ožina razširjena do te mere, da bomo naslednjič brez težav nadaljevali z raziskovanjem. Izstop iz jame so zaznamovale napačne ocene hitrosti žimarjenja in pretečenege časa. Ker vsaka napaka zahteva svojo ceno, sem omenjeni napaki, skupaj z Ajdo, plačala s ceno mraza in prvim postavljanjem začasnega bivaka. Iz jame smo izstopili okoli druge ure zjutraj. Na

stanu smo povečerjali zdaj že tradicionalno pašto katedre za zmerne globine. PS: Zaradi pozabljenega Dista se potencial katedre na tej akciji še ni udeležnil.

3. akcija (8. 2. 2025)

Delovišče Kastracija smo nazadnje obiskali v zasedbi Ajda, Matija, Matevž, Pero in moja malenkost. Če se vam seznam udeležencev zdi nekoliko nenavaden, to vsekakor drži, vendar ga lahko z lahkoto pojasnim. V tem času smo namreč sprejeli odločitev, da Matija na katedri za zmerne globine opravlja funkcijo rednega profesorja, medtem ko smo kot katedra s svojimi finančnimi sredstvi najeli omenjena globinca kot zunanjo strokovno pomoč. Kasneje smo jima delo poplačali z vanilijevim sladoledom v pomarančnem soku. Z najeto pomočjo je delo steklo kot po maslu. Skupaj s Perotom in Matijo sem opremila brezno do ožine, ki je bila ravno dovolj razširjena, da sem se uspela prečiti skozi. Medtem sta Matevž in Ajda merila do tedaj raziskane dele. Ko smo se zbrali na dnu novo opremljenega šahta, smo bili vsi premočeni do kosti. Dodatno je moralo ekipe zbiti tudi dejstvo, da nismo našli nadaljevanja. Iz jame smo prišli zgodaj, okoli 22. ure. Do takrat smo na štrikih posušili nekoč mokre kombinezone, če pa je ostalo še kaj slabe volje, so jo zagotovo pregnali makaroni s pestom in sirom za žar.

PS: Katedra za zmerne globine je v Kastraciji namerila 47 metrov dolžine in 42 metrov globine. Del jame smo tudi razopremili.

Pomladansko–poletno raziskovanje jame Žlambor (Samo Grgurevič)

Bilo je na deževno veliko noč 2025, ko je Uroš Kunaver v prelomu med Suhorskim Kosmatcem in Kopico nad planino Poljana v relativno gostem ruševju odkril na prvi pogled ne pretirano obetavno brezno. Mimogrede, sam v omenjeni odpravi nisem sodeloval, zato se moram za pisanje teh vrstic zanašati izključno na pričevanja udeležencev odprave, ki so jo poleg Uroša sestavljali tudi Matija, Tinkara in Tim. Zaradi težkih vremenskih razmer, ki so botrovale, da so bili udeleženci odprave premočeni do kosti, je na tej stopnji morala precej pešala. Ob bučni podpori Tinkare sta se Matija in Tim vendarle odločila, da se spustita v vhodno brezno novoodkrite jame. Brezno se je izkazalo za stopnjasto, na dnu pa je sledil kratek fosilen rov v obliki vodoravne ožine. Po stopnji sta naletela na večje brezno, iz katerega je precej pihalo. Zaradi pomanjkanja vrvi in pretirane premraženosti sta za ta dan raziskovanje zaključila in se, polna optimizma za naslednje odprave, vrnila na površje.

Spust po enem od brezen. Foto: Jakob Majdič

Le nekaj tednov kasneje je bila Katedra za zmerne globine ponovno v akciji. Pri tem moramo imeti v mislih Matijine besede, ki pravijo da je »seznam članov katedre neznansko skrivnosten in se ga ne da definirati brez uporabe mehkih množic«. Tokrat se je katedra zbrala v zasedbi Matija, Bor, Sebastjan in moja malenkost. Če se sprašujete, kje se je potepala predstojnica katedre, naj vam odgovorim, da se je kljub začetnemu entuziazmu za udeležbo v odpravi odločila, da dotični vikend na Poljani preživi v jami 4P, kot del ekipe špičakov, ki so jo sestavljali še Diba, Špela in Ajda. Do stanu na planini smo prispeli v treh ekipah, in sicer v soboto 17. 5. bolj ali manj pozno popoldne. Vreme je bilo bolj kislo, v dolini je tu in tam deževalo. To je nama z Ajdo dalo priročen izgovor, da se še pred vzponom na planino ustaviva v gostilni na steklenici lokalnega piva oziroma skodelici čaja. Ko sva prišla na stan, sva ugotovila, da je bil to taktično odlična poteza, saj naju je na stanu pričakala sveže pripravljena večerja, ki so jo pripravili Diba, Špela in Matija (slava jim!). Kmalu so se nam na stanu pridružili še Tinkara, Bor in Sebastjan.

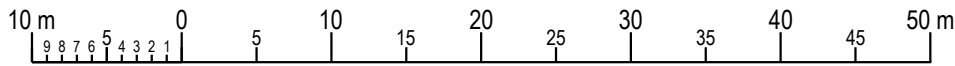
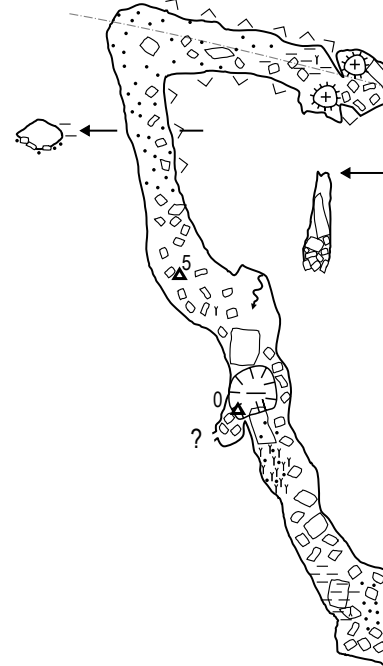
Naslednji dan smo se v jamo odpravili precej zgodaj. Nekaj hoje in kratek čas brskanja po ruševju v iskanju vhoda in v jamo smo se odpravili nekaj minut pred enajsto. Jamo je opremljal Matija, sledil pa mu je Bor, ki je nato tudi opremil Y pritrđišča. Sebastjan je jamo meril,

jaz pa sem jo nekako poskušal skicirati. Za Matijo znane dele jame smo obdelali precej hitro. Ko smo prispeli do globljega brezna, pa se nam je nekoliko zataknilo. Prehod v brezno je v obliki okna, ki je precej krušljive narave. Sestavlja ga kombinacija preperle kamnine, sige, mestoma pa celo tudi kakšna zaplata kompaktne kamnine, ki pa se seveda nahaja na neprimernem mestu za opremljanje brezna. Tako je Matija potreboval nekaj več časa, da je nekako našel kompromis med sprejemljivo kamnino za vrtnanje in sprejemljivo lego za vrv. Naposled smo se vendarle spustili v dvorano Limonada iz rabarbare (ime po navdihu okusa bonbonov, ki so nam predstavljali malico v jami). Dostop do nadaljevanja jame nam je ovirala deset metrov visoka stopnja, ki jo je Matija urno preplezal in opremil, medtem ko smo ostali dvorano izmerili. Stopnja nas je pripeljala do kratkega fosilnega rova, ki pa se na koncu prevesi v še eno dvorano. Ta nam je postregla s pravo zimsko pravljico v obliki kičastega ledenega okrasja. Na koncu dvorane nas je ponovno pričakala kratka vertikalna stopnja, ki smo se jo lotili na preverjen način (medtem ko smo ostali merili, jo je opremil Matija). Vertikalna stopnja nas je pripeljala v še en fosilen rov, ki je visok le kakšen meter do dva, širok pa približno trikrat toliko (imenovali smo ga Abscisa). Na koncu rova nas je pričakala ožina Ribji file, iz katere je pre-

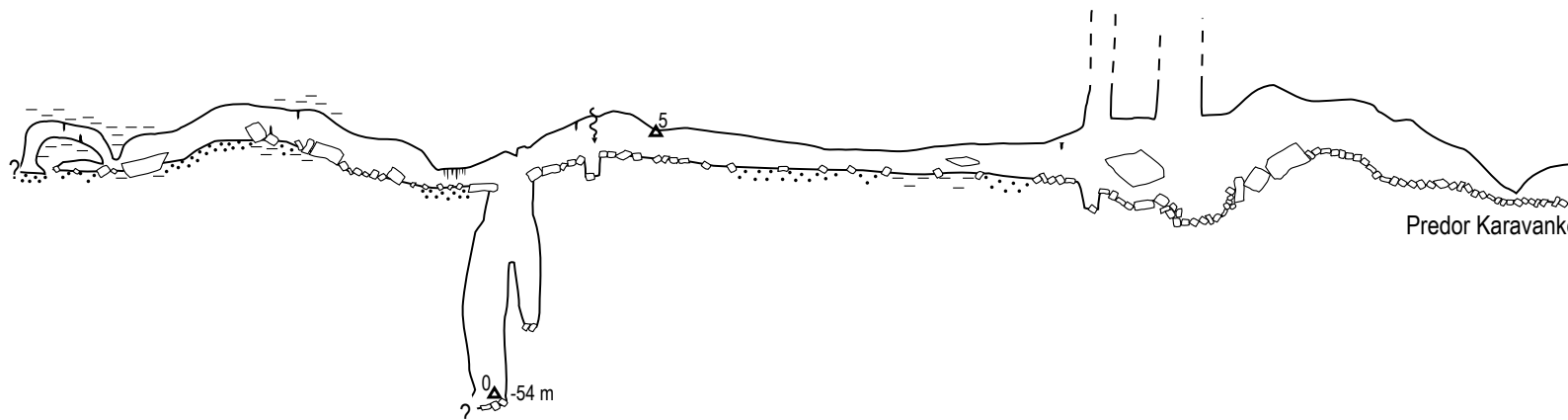
cej pihalo. Bor je ožino takoj napadel, prestavil nekaj kamnov in brž je bil v nekaj metrov veliki dvoranici na drugi strani. Tam ga je pričakala nova ožina, za katero pa smo se odločili, da lahko počaka do naslednjič. Na poti nazaj je Matija v drugi dvorani videl nekaj, kar se je izkazalo za precej koristno in pomembno. Ozrši se navzgor je namreč opazil dnevno svetlobo in modro nebo. Posledično smo se odločili, da bomo ob naslednjem obisku poskusili poiskati alternativni vhod in se s tem izogniti neprijetno krušljivemu prehodu v Limonado iz rabarbare.

Ker nas je jama precej navdušila, smo za naslednji obisk organizirali fotografsko-raziskovalno odpravo. 8. 6. smo se v jamo ponovno odpravili Matija, Ajda, Jakob - Fleš, Jakob - Junior, Taj, Robin in jaz. Takoj ko smo se prebili do bližine že znanega vhoda, je Matija v iskanju alternativnega – zahodnega – vhoda v jamo izginil v ruševju. Z informacijo o lokaciji novega vhoda se je vrnil še preden se nas je večina ostalih lotila preoblačenja. Fotografska ekipa – Ajda, Fleš, Junior in Robin – je v jamo krenila skozi že znani vhod, medtem ko smo Matija, Taj in jaz napadli novi vhod. Vhodno brezno sem pod budnim očesom Matije opremil jaz. Po srečanju s fotografskim delom ekipe se nas je del odpravil skozi Ribji file, kjer smo pričeli s kopanjem Predora karavanke. Nekaj izmenjav na

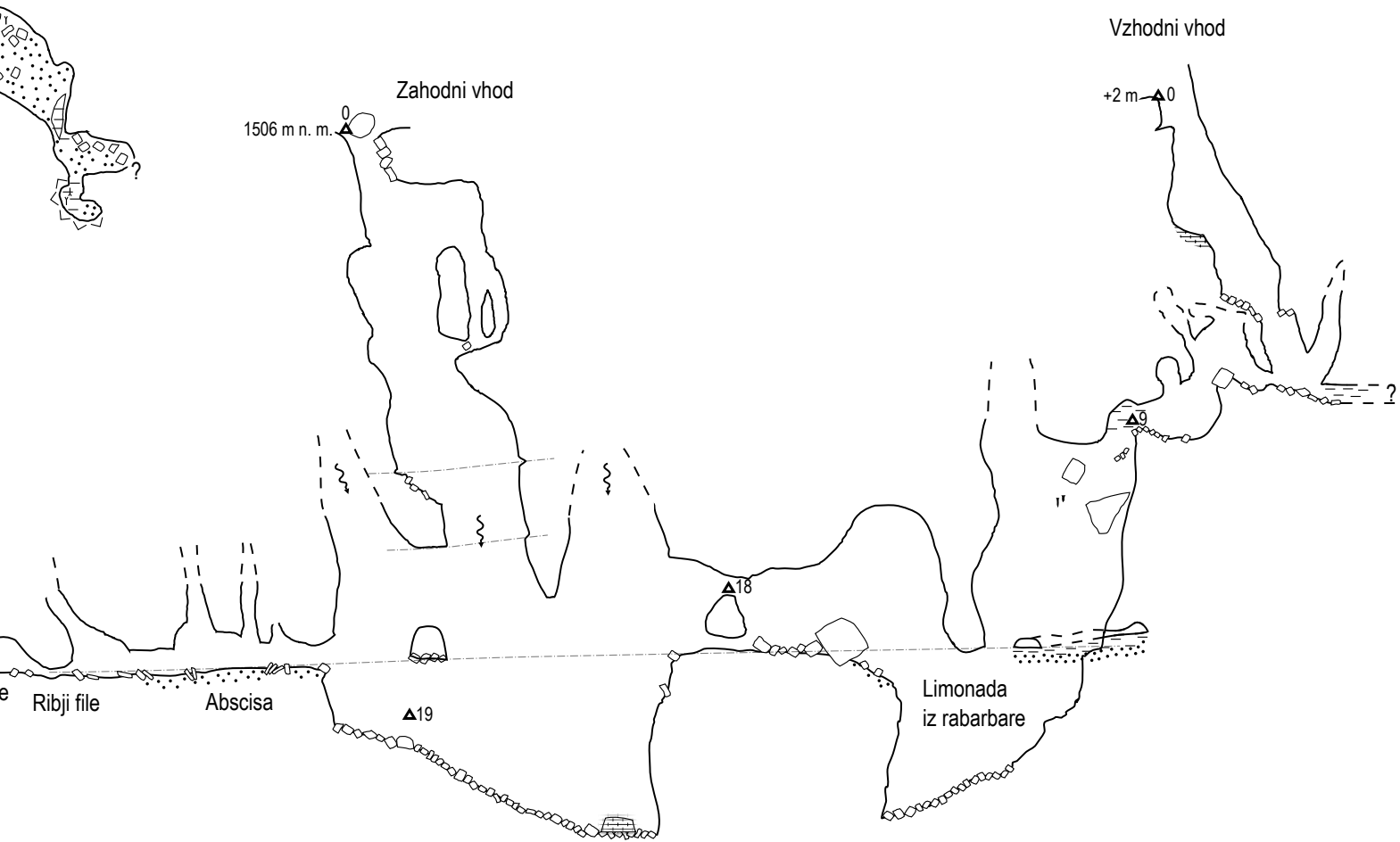
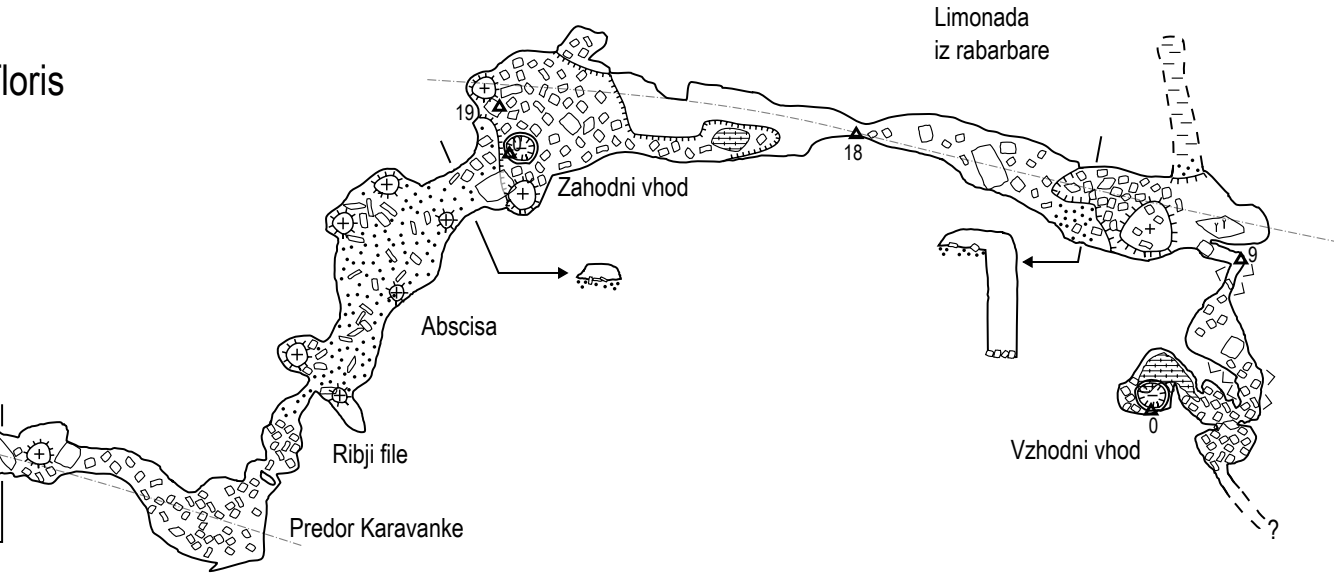
DRUŠTVO ZA RAZISKOVANJE JAM LJUBLJANA	Katastrska št.	
	Ime jame: Žlambor	
	Merili: Tim Berginc, Matija Perne, Samo Grgurevič, Bor Grošelj Simič, Sebastjan Zidar, Taj Kuščer, Ajda Mila Poljak, Robin Thomas, Jakob Majdič, Jakob Dorn in Nina Pekovec 20. 4., 18. 5.,	
	Risala: Matija Perne, Samo Grgurevič	Datum ekskurzije: 8. 6. in 19. 7. 2025
Merilo: 1:500	Natančnost:	Datum zapisnika: 26. 7. 2024
Št. zapisnika:	Oznaka dokumenta (izpolni kataster):	

Iztegnjeni profil

loris

Žlambor. Foto: Jakob Majdič

čelu rova je bilo potrebnih, preden smo dosegli preboj. Na drugi strani nas je pričakala majhna dvorana, ki se je nadaljevala v prostoren, vodoraven fosilni rov. Ta nas je pripeljal do brezna, ki smo ga po hitrem postopku opremili. Konča se z gruščnatim dnom, iz katerega ni bilo čutiti pretiranega prepaha. Na drugi strani brezna je sicer izgledalo, da se vodoravni rov nadaljuje, vendar nam je za opremljanje prečke zmanjkalo časa in nalogo smo pustili za naslednjic. Sledil je povratek na površje skozi novi vhod. Na poti ven smo seveda izmerili vse nove dele, nakar smo seveda ugotovili, da je bil del meritev popačen in jih bo potrebno ponoviti. Del ekipe, ki smo raziskovali nove dele, smo na površje prispeli zadnji, nakar smo nejevoljni ugotovili, da nas je preostali del ekipe že zapustil in odšel proti stanu, nam pa prepustil nošenje opreme. Akcija je zato dobila poleg fotografsko-raziskovalno-izobraževalnega tudi vzgojni pridih.

Dober mesec pozneje (19. 7.) je bila Katedra za zmerne globine ponovno v akciji. Tokrat v zasedbi Matija, Ajda, Nina in jaz. Prečko smo hitro opremili, fosilni rov pa se po nekaj metrih postopoma zoži. Kljub blagemu prepahu smo sklenili, da bi bilo kopanje zaradi postopnega zapiranja rova v višini preveč naporno, glede na obete. Preverili smo tudi nekaj kaminov, ki so se prej ali slej zaprli. Nove dele jame smo izmerili, prav tako pa smo ponovno izmerili nekatere dele, ki smo jih nazadnje merili neuspešno. Pri izhodu iz jame smo preverili tudi odcep vhodnega brezna, za katerega smo ugotovili, da prav tako vodi v vhodno dvorano.

31. 8. je sledila poslednja akcija v jamo. Ob tej priložnosti pa se nam je naposled pridružila tudi predstojnica Katedre Tinkara. Družbo sva ji delala Pero in jaz. Ker je nanese, da sem jamo poznal samo jaz, smo seveda za iskanje vhoda porabili kakšno uro več kot sicer. Po občutku (ki me/nas je ponovno pustil na cedilu) sem v ruševje zavil precej prezgodaj. Ura plavanja po ruševju in naposled smo le prispeli do vhoda. Preverili smo še zadnjih nekaj neraziskanih odcepov, glavna naloga akcije pa je bila razopremljanje jame. Končna dolžina jame znaša 364 metrov, globina pa 56 metrov. Omeniti velja, da je pri raziskovanju jame sodelovalo kar 13 Članov in ena podpornica članica, izkušena jamarka iz ZDA. Kar sedem Članov, ki so sodelovali pri raziskovanju jame, pa je jamarsko šolo opravljalo v letu 2025. Tako je imelo raziskovanje, ki je potekalo pod glavno taktirko Matije, tudi izobraževalno dodano vrednost. Jama se je izkazala za izjemno simpatično, ob raziskovanju pa smo vsi zelo uživali. Bilo je Člansko! ■